

OCH ♥ TEATR

Neil Simon

*the
Sunshine
Boys*

**SŁONECZNI
CHŁOPCY**

Reżyseria: Marcin Hycnar
Przekład: Bartosz Wierzbęta
Obsada: Artur Barciś, Cezary Żak,
Martyna Krzysztofik, Fabian Kocięcki

Premiera: 9 grudnia 2021

Fot. Robert Jaworski

Neil Simon

SŁONECZNI CHŁOPCY

(The Sunshine Boys)

Reżyseria:

Marcin Hycnar

Przekład:

Bartosz Wierzbęta

Scenografia:

Wojciech Stefaniak

Kostiumy:

Martyna Kander

Reżyseria światła:

Karolina Gębska

Muzyka:

Mateusz Dębski

**Producent wykonawczy
i asystent reżysera:**

Jan Malawski

**Asystentka ds. scenografii
i kostiumów:**

Małgorzata Domańska

Realizacja światła:

Waldemar Zatorski

Realizacja dźwięku:

Michał Cacko

Obsada:

Al Lewis – **Artur Barciś**

Willie Clark – **Cezary Żak**

Pielęgniarka – **Martyna Krzysztofik**

Ben Silverman – **Fabian Kocięcki**

W nagraniach głosowych udział wzięli:

Marcin Hycnar, Jan Malawski oraz **Michał Zieliński**.

Premiera: **9 grudnia 2021**

Jak nie popaść w starczy egotyzm

Z dr Zenonem Waldemarem Dudkiem rozmawia Przemek Berg.

Przemek Berg: Czy można mówić o czymś takim jak egotyzm ludzi starszych?

Zenon Waldemar Dudek: Tak. On wynika z braku udanego przejścia w połowie życia ze stanu sztywnej władzy ego nad całą osobowością do stanu bardziej integralnej świadomości osobistych wad i zalet, wzlotów i upadków. Kiedy ego danej osoby kosztuje, jej myśli, opinie i decyzje są nawykami i schematami o zawężonej i mało elastycznej strukturze poznawczej. Człowiek przywiązany do ego staje się więźniem swej przeszłości, bywa uparty i egocentryczny, narzucający swoją wolę innym trochę jak dziecko, a w sytuacji konfliktu jest złośliwy lub podejrzliwy. Ego wyolbrzymia swoją rangę lub kompetencje, jednocześnie przyjmuje zawężoną perspektywę poznawczą. W nietypowych i nowych dla niego sytuacjach działa raczej destrukcyjnie bądź autodestrukcyjnie, a nie konstruktywnie.

Na czym ten przełom dokładnie polega, jak przebiega?

W procesie kumulowania się świadomych doświadczeń z okresu

dorosłego – rozpoczynającym się umownie między 35. a 40. rokiem – następuje podsumowanie dotychczasowej ewolucji ego w wymiarze osobistym, rodzinnym, zawodowym. W tym podsumowaniu ego rozpoznaje zmienne i niekiedy wewnętrznie sprzeczne doświadczenia: sukcesy i porażki, osobiste zalety i wady, zrealizowane potrzeby i znaczące frustracje. Jeśli powodzenie, sukcesy i satysfakcja dotyczą wąskiej dziedziny, na przykład sukcesu finansowego czy naukowego, podsumowanie ukazuje inne sfery życia jako poważnie zaniedbane, a nawet budzące niepokój, smutek, cierpienie i inne koszty niematerialne. Sfery w nie najlepszym stanie działają na ego jak każdy deficyt – mobilizują do rozwoju świadomości, naprawy obszarów zaniedbanych i wypracowania nowych umiejętności albo usztywniają stare nawyki bądź wytwarzają postawy rezygnacyjne, unikowe. Zdarza się, że deficyt jest trudny do nadrobienia: ciało zaczyna niedomagać, dają znać o sobie choroby zależne od wyczerpującego, nerwowego stylu życia, rozpada się związek, dzieci zaczynają wieść niezależne, dorosłe życie, a rodzic w ogóle

nie jest na to przygotowany. W takim przełomowym okresie świadomość rejestruje często bolesny w skutkach kryzys – emocjonalny, egzystencjalny, materialny, zdrowotny, społeczny. Można go rozwiązać tylko w jeden sposób: za centrum swoich działań, przeżyć obrać nie własne ego, lecz pełny obraz własnej rzeczywistości psychicznej. Wymaga to konsekwentnego przejścia z myślenia egocentrycznego, specjalistycznego, fragmentarycznego do myślenia alterocentrycznego, holistycznego, integrującego różne, także skrajne, doświadczenia osobiste. Warto zauważyć, że zajęcie się sferą dotychczas deficytową może być nie tylko wartościową, ale także przyjemną, odmładzającą i uzdrawiającą czynnością. Przykładem są kochające i szczęśliwe babcie, które nie miały ani serca, ani czasu dla swoich dzieci. Lepiej późno niż wcale – dotyczy to każdej dziedziny życia.

Carl Gustav Jung mówił, że ci, którzy w drugiej połowie życia chcą „jechać na ego”, raczej daleko nie zajadą. To, co działało w pierwszej połowie życia, nie musi zadziałać w drugiej.

Jak się ci „jadący na ego” zachowują?

Mamy egotyków intelektualnych – skrupulantów, cyników wywyższających intelekt, którzy wszystko tłumaczą wyłącznie racjonalnie. Nie rozumieją i dewalują ludzi, którzy są emocjonalni czy chaotyczni albo lubią fantazjować. Deprecjonują inne typy ego w przeświadczeniu, że tylko ich zimna, ścisła optyka jest najlepszą lub wręcz jedyną akceptowalną. Dla nich intelekt jest źródłem ocen, reguł i dogmatów, nawet w odniesieniu do placzu dziecka (jest „głupie”, „udaje” lub „szantażuje”) czy sfery sztuki bądź religii (artyści to „nieroby”, religia to „oszustwo”). Każdy subiektywny punkt widzenia jest niepoprawny, a artystyczne widzenie świata to fanaberia.

Istnieją także egotycy emocjonalni – uczuciowi, nastrojowi, relacyjni i sentymentalni. Większość ich działań jest nasycona zaangażowaniem i entuzjazmem, ale są przy tym nieobiektywni. Myślą, że inni powinni lubić i nienawidzić te same rzeczy i sprawy, co oni. I dziwią się, jeśli ktoś od nich

oczekuje racjonalności. Nie potrafią wypracować odpowiedniego dystansu do swoich przeżyć, myśli i działań, gdyż emocje dominują u nich nad rozumem. Przykładem takiej postawy są matki dorosłych dzieci, które „kochają” je wciąż tak samo, gdy miały 5 czy 10 lat. Niektóre z tego typu kobiet gnuśniej w drugiej połowie życia, ponieważ z pasją oddają się oglądaniu seriali „o miłości, dzieciach i szczęściu”. Zaprzęstały rozwoju własnego, za to z dużym zaangażowaniem podglądają życie innych, całkowicie fikcyjnych wyidealizowanych postaci.

Są też egotycy zmysłowi, którzy nie rozwijają ani sfery logicznej, ani sfery przeżyć subiektywnych. Mają wąską perspektywę świadomości swoich emocji i myśli, za to w zamian muszą bez przerwy coś robić, oglądać telewizję, jeść, rozmawiać przez telefon, krzyczeć, plotkować, uprawiać seks, wtrącać się w życie innych, aby dostarczyć sobie wrażeń. Opiekują się psami, sprzątają, gotują, pielęgnują ogródek, ale brakuje im świadomej relacji z ludźmi i z sobą. Nie współżyją i nie prowadzą dialogu z innymi ani intelektualnie, ani emocjonalnie.

Realizują się wyłącznie w konkretnych materialnych sytuacjach bez uruchamiania refleksji. Niekiedy żyją wspomnieniami, często porażkami i krzywdami lub marzeniami, które odtwarzają w tej samej wersji jak z płyty, tylko po to, aby je odtworzyć, a nie przeżyć lub zrozumieć. Kontrola zmysłowa sprowadza się do tego, że dzieci czy wnuki muszą być zadbane i wszystko wokół uporządkowane do granic absurdu. Liczy się więc tylko to, co odbierają i przetwarzają zmysły.

Dużo tego...

U dorosłych formują się inne, być może rzadsze, rodzaje egocentryzmu i egotyzmu. Na przykład typ intuicyjny. Przejawiają tę skłonność ludzie uduchowieni, często fanatyczni, uwiedzeni przez sprawy uniwersalne. Poświęcają się oni infantylnemu zainteresowaniu wiarą w zaświaty, fluidy, wibracje, duchy, kosmitów. Wykazują religijne oddanie modnym i mglistym teoriom czy sekciarskim cudownym rewelacjom z kręgu filozofii New Age czy modnych nowoczesnych mitów. Ze zdziwieniem, a niekiedy w poczuciu wyższości,

Próby do spektaklu *Słoneczni chłopcy*, fot. Robert Jaworski

stwierdzają, że inni nie dostrzegają wpływu tego typu zjawisk na ich życie i świat.

Można mówić o egotyzmach introwertywnych – ludziach zamkniętych, sztywnych, uciekających od innych w izolację i swoje utarte nawyki. Bywa, że są zupełnie zdziwaczali, niepodatni na sugestie z otoczenia. Są też egotycy ekstrawertywni, wokół których cały czas coś musi się dziać – zajmują ich przyjęcia, telefony, spotkania, nowe sytuacje. Pragną codziennego kontaktu ze wszystkimi i mają cały świat na nasłuchu. W ten sposób notorycznie uciekają od siebie. Generalnie – tak zawężone i sztywne ego w drugiej fazie życia sprawia, że człowiek staje się więźniem samego siebie i innym utrudnia życie. Każda różnica zdań odnośnie do zaspokojenia potrzeb i zamierzeń staje się powodem frustracji, nieporozumienia, izolacji lub wrogości.

Dziś seniorzy są dla reszty świata przezroczysti. Ich życie stanowi społeczne tabu. Czy te egotyzmy nie są formą obrony?

Oczywiście, żyjemy w czasach, w których ze względu na przyspieszenie cywilizacyjne dorośli ludzie przestają być autorytetami, ponieważ młodzi w wielu aspektach wyprzedzają ich już na progu życia. Nie chcą słuchać osób doświadczonych, ponieważ ich wiedza nie pasuje do epoki. Prawie nie widzą więc starości, nie wiedzą nawet, kiedy ona następuje. Panuje przekonanie, że starzy są emocjonalni i subiektywni, a młodzi racjonalni i obiektywni. Te dwa światy nawet się nie dotykają.

Ale przecież będzie coraz więcej ludzi starych.

I coraz więcej ludzi zaburzonych psychicznie, nieradzących sobie ze sobą. Pierwsza faza życia polega na tym, by poznać siebie i opanować trochę świat, druga – by radzić sobie na równi i ze sobą, i ze światem oraz stworzyć sensowną równowagę psychiczną poprzez wyrównanie deficytów, które u każdego są inne. A teraz wielu ludzi radzi sobie trochę ze światem, lecz ze sobą już nie. Żyjemy w czasach deficytu samopoznania, co powoduje nasilenie

Próby do spektaklu *Słoneczni chłopcy*, fot. Robert Jaworski

zjawiska egotyizmu oraz infantylizmu. Cały proces rozwoju psychicznego od dziecka do starości opisuje w książce *Cykl życia* izraelski analityk Erel Shalit. Prognozy WHO są jasne: w połowie tego wieku na pierwszym miejscu schorzeń na świecie znajdują się choroby psychiczne. Czyli zaburzenia funkcjonowania mózgu, emocji, wyobraźni, myślenia, zachowania. Na dalszy plan schodzą choroby kardiologiczne. Ale Jung twierdził, że wszystkie procesy kulturowe, gdy stają się powszechne i przekraczają fazę krytyczną, uruchamiają procesy kompensacyjne. Może więc młodzi będą się stawać szybciej mądrzy w takim znaczeniu, w jakim mówimy dzisiaj o mądrości osób starszych.

Czy można dać w związku z tym jakieś rady ludziom starszym?

Moje doświadczenie terapeutyczne jest następujące: jeśli człowiek czegoś nie używał i nie rozwijał, to znajduje się to w nas w fazie pierwotnej, załączkowej, infantylniej, która może być rozwinięta. Druga połowa życia nie jest katorgą, lecz kolejną szansą, ale nie na rozwój ego,

lecz w stronę pełni. Jeśli ktoś zaryzykuje spotkanie z nierozwiniętą częścią siebie, to ona mu się odwdzięczy. Tak jak dziecko, o które rodzic dba, a ono odplaca się własnym rozwojem. Najważniejsze jest poszerzenie perspektywy, zwrócenie uwagi na to, co zostało w życiu pominięte, zaniedbane. Jedni potrzebują powrócić do marzeń, a inni do całkowicie banalnych rzeczy. Chodzi o dostarczenie mózgowi nowych bodźców, które obronią przed złą skostniałą starością. Mówiąc najprościej: intelektualista niech się zainteresuje malowaniem, muzyką, podróżami lub pracą na działce, a artysta niech zacznie majsterkować lub czytać popularnonaukowe książki. Muzyk niech się weźmie za sport, a sportowiec niech poświęci się sztuce. To w gruncie rzeczy jest proste, ale wszystkie proste rozwiązania realizują się, kiedy mają oparcie w mądrości. Życie u swych podstaw też jest proste, tylko ludzie sami je sobie i innym komplikują. Kierując się wąską perspektywą spojrzenia, myślenia i działania. Kto jest największym wrogiem rozwoju w drugiej fazie życia? Ich własne ego, gdy się upiera, że jest panaceum. A ono jest tylko strukturą psychiczną,

która ma człowieka przeprowadzić z dzieciństwa do drugiej połowy życia.

Czyli na starość powinni zrezygnować z ego?

Wychodzić poza nie. Ego nawet już zbudowane, doświadczone, racjonalne i świadome jest jednak niezdolne do dokonania syntezy życia w różnych wymiarach. W praktyce oznacza to, że trzeba wielokrotnie zaczynać od zera. I znamy liczne przypadki poważnej zmiany w dorosłym życiu nawet ludzi, którzy wyspecjalizowali się w jakiejś dziedzinie, nawet odnoszący duże sukcesy. Nagle zmienili oni swoje zainteresowania: inżynierowie stają się pisarzami, artyści – działaczami społecznymi i tak dalej. Ta świadoma rezygnacja z dominacji ego, otwarcie się na to, co było dotąd zaniedbane i załączkowe, pozwala osiągać ogromną satysfakcję. Ponieważ zaczyna się dziać na nowym polu od początku, świeże przeżycie jest bardziej doświadczeniem dziecka lub twórcy, a nie znudzonego egoisty. Nie zmienia to faktu, że można dalej kontynuować pole opanowane przez ego,

czyli sferę dotychczasowego komfortu. Jednak rozbudowa ego w obszarach dotąd zaniedbanych może dawać świeżość i młodość. I taki stan nazywamy psychicznym odrodzeniem. Druga połowa życia powinna więc być obszarem odwróconym – nie ego ma być centrum, lecz to, co wokół niego i poza nim. Dopiero to szersze doświadczenie daje poczucie rzeczywistej pełni.

I to ma być recepta na dobrą starość?

Podam przykład botaniczny. Czy pan wie, jak się uprawia bambus? Nie tak jak ryż, którego sadzonki umieszcza się w płytkiej wodzie. Sadzonki bambusa przykrywa się dość grubą warstwą ziemi, w której żyją one dłużej czas, ukorzeniają się powoli, są niejako uśpione, ale kiedy w końcu pędy dotkną powierzchni ziemi, wystrzelują ku górze w zdumiewającym tempie. To metafora dzieci, które wciąż są w każdym człowieku, także dorosłym i starym. Wprawdzie głęboko schowane, żyją pod powierzchnią psychicznego życia, w nieświadomości. Należy je obudzić. Tak, to może być recepta na starość. Obudzić w sobie wewnętrzne dziecko.

Mówił pan, że młodzi nie dostrzegają w starszych mistrzów, ale może starych mędrców wcale nie ma tak wielu...

...domyślałam się pytania. Tak, brakuje ideału starego mędrca i uważam, że jest ich raczej niewielu, ponieważ przestali przystawać do młodszego świata i pełnić rolę autorytetu. Cóż, myślę, że w naszych czasach, gdy wielu przechodzi bardzo szybko ścieżkę

dojrzewania i dorastania, coraz częściej mędrkami będą się stawiali ludzie stosunkowo młodzi. Ich starość będzie jednak lepsza, gdyż każdy ma dostęp nie tylko do pokładów wewnętrznego dziecka, ale także do archetypu wewnętrznego starca, senexa, o czym mówi dobitnie autor wspomnianej książki *Cykl życia*.

Rozmówca jest psychiatrą, psychoterapeutą, twórcą programu rozwoju osobistego „Linia życia”. Redaktor naczelny interdyscyplinarnego pisma „ALBO albo”. Zajmuje się kulturowymi aspektami psychoterapii, psychologią kultury, psychologią przywództwa. Autor wielu książek, m.in. *Jungowska psychologia marzeń sennych*, *Psychologia mitów greckich* i *Psychoza czy opętanie*. Prowadzi mentoring i szkolenia dla liderów.

Tekst ukazał się w kwartalniku „Ja My Oni „Do czego nam ego” z 14 maja 2018 roku; *Ego dla bliskich*; s. 71. Oryginalny tytuł tekstu: *Faza pełni*.

Przedruk tekstu dzięki uprzejmości Redakcji.

Próby do spektaklu *Słoneczni chłopcy*, fot. Robert Jaworski

Al Lewis – Artur Barciś

Artur Barciś

Aktor teatralny, filmowy, radiowy i dubbingowy. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi.

Do jego ważniejszych ról teatralnych należą: Czarne Tango w *Przeklętym Tangu* Manuela Puiga w reż. Leny Szurmiej, Lejzorek w *Burzliwym życiu Lejzorka Ilii Erenburga* w reż. Macieja Wojtyszki i Waldemara Śmigasiewicza, Hitler w *Mein Kampf* George'a Taboriego w reż. Roberta Glińskiego w Teatrze Ateneum im. Stefana Jaracza w Warszawie oraz Amos Hart w *Chicago* Johna Kandra w reż. Krzysztofa Jasińskiego w Teatrze Komedii.

Jako reżyser stworzył takie spektakle jak: *Trzy razy Piaf* według własnego scenariusza i *Kofta* Jonasza Kofty w Teatrze Ateneum im. Stefana Jaracza w Warszawie oraz *Taka noc nie powtórzy się nigdy* Kacpra Stefanowicza w Teatrze Syrena w Warszawie.

W Teatrze Telewizji wystąpił m.in. w *Amadeuszu* Petera Schaffera w reż. Macieja Wojtyszki, w *Cezarze i Pompejuszu* Henriego de Montherlanta w reż. Jerzego Antczaka czy *Skrzywdzonych i poniżonych* Fiodora Dostojewskiego w reż. Izabelli Cywińskiej.

Jego filmowym debiutem było *Do krwi ostatniej* Jerzego Hoffmana, z którym

współpracował później także przy *Znachorze*. W 1984 roku po raz pierwszy zagrał u Krzysztofa Kieślowskiego w *Bez końca*, występując potem w znaczących epizodach w niemal wszystkich częściach *Dekalogu*. Do jego ważniejszych ról należą także kreacje w *Życiu za życie* w reż. Krzysztofa Zanussiego oraz *Braciszku* w reż. Andrzeja Barańskiego.

Jest laureatem m.in. I Nagrody Przeglądu Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu (1980), Nagrody dla Najlepszego Aktora Pierwszoplanowego za rolę tytułową w filmie *Kontroler* Petera Vogta na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym Down Under w Australii (2003), Nagrody Dziennikarzy na Międzynarodowym Festiwalu Filmów Niezależnych „OFFensiva” we Wrocławiu (2004) oraz do Złotej Kaczki w kategorii Najlepszy Aktor za rolę w filmie *Galerianki* w reż. Katarzyny Rosłaniec (2009). Jako reżyser teatralny otrzymał Złotą Maskę za spektakl *Jablko* Verna Thiessena, który zrealizował w Teatrze Żelaznym w Katowicach (2018). Serca publiczności podbiły jego role w serialach *Miodowe lata* i *Ranczo*.

W Och-Teatrze gra w spektaklach *Mayday* oraz *Mayday 2* Raya Cooneya w reż. Krystyny Jandy i *Zemście* Aleksandra Fredry w reż. Waldemara Śmigasiewicza.

Willie Clark – Cezary Żak

Cezary Żak

Aktor teatralny i filmowy. W teatrze debiutował w 1986 roku w *Pannie Tutli-Putli* Witkacego w reż. Grzegorza Warchoła w Teatrze Współczesnym im. Edmunda Wiercińskiego we Wrocławiu. Współpracował z Teatrem im. Cypriana Kamila Norwida w Jeleniej Górze i wspomnianym Teatrem Współczesnym im. Edmunda Wiercińskiego we Wrocławiu, gdzie wystąpił m.in. w *Historii o Chwalebny Zmartwychwstaniu Pańskim* w reż. Piotra Cieplaka. W latach 1997–2006 był aktorem Teatru Powszechnego im. Zygmunta Hübnera w Warszawie, gdzie zagrał m.in. w *Marii Callas. Lekcji śpiewu* Terrence'a McNally'ego w reż. Andrzeja Domalika, *Żelaznej konstrukcji* Macieja Wojtyszki w reż. autora i w *Wesołych kumoszkiach z Windsoru* Williama Shakespeare'a w reż. Piotra Cieplaka.

W 1994 roku otrzymał nagrodę na XXVIII OFTJA w Toruniu za monodram *Kontrabasista* Patricka Süskinda w reż. Andrzeja Bubienia. Sympatię widzów zyskała jego rola w serialu *Miodowe lata* oraz rola w *Ranczu*, za którą w 2007 roku otrzymał nagrodę dla najlepszego aktora w serialu komediowym na festiwalu Wakacyjne Kadry w Cieszynie. W roku 2015 został laureatem „Wiktora publiczności”.

Na dużym ekranie zadebiutował filmem *Magneto* w reż. Jana Jakuba Kolskiego. Ma na swoim koncie role w wielu filmach kinowych i telewizyjnych, m.in. w *Cwale* w reż. Krzysztofa Zanussiego, *Pułkowniku Kwiatkowskim* w reż. Kazimierza Kutza, *Kilerze* w reż. Juliusza Machulskiego i *Dniu świra* w reż. Marka Koterskiego.

W Teatrze Polonia wystąpił w *Grubych rybach* Michała Bałuckiego i w *Bogu Woody'ego Allena* w reż. Krystyny Jandy oraz w spektaklu *Krzysztof M. Hipnoza* Krzysztofa Materny.

W Och-Teatrze grał w spektaklu *Trzeba zabić starszą panią* Grahama Linehana, który jest jego debiutem reżyserskim. Wystąpił również i wyreżyserował spektakle *Truciciel* Erica Chappella oraz *Dziewczynę z pociągu* Rachel Wagstaff i Duncana Abła. Teraz możemy go oglądać w *Przedstawieniu świątecznym w szpitalu św. Andrzeja* Raya Cooneya w reż. Krystyny Jandy, w *Zemście* Aleksandra Fredry w reż. Waldemara Śmigasiewicza, w *Casie Valentinie* Harveya Fiersteina w reż. Macieja Kowalewskiego oraz we *Wspólnocie mieszkaniowej* Jiříego Havelki w reż. Krystyny Jandy.

Pielęgniarka – Martyna Krzysztofik

Martyna Krzysztofik

Aktorka teatralna i filmowa. Absolwentka Akademii Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie.

Związana z Teatrem Nowym Proxima w Krakowie, gdzie grała w takich spektaklach jak: *Murzyni we Florencji* Vedrany Rudan, *Kobiety objaśniają mi świat* Anny Bas i Iwony Kempy oraz *Czarownice. Wszystkich nas nie spalicie* w reż. Iwony Kempy.

Współpracuje także m.in. z Agnieszką Glińską (*Iwona, księżniczka Burgunda* Witolda Gombrowicza, Teatr Narodowy w Warszawie), Justyną Sobczyk i aktorami Teatru 21 (*Szewcy* Stanisława Ignacego Witkiewicza, Narodowy Stary Teatr im. Heleny Modrzejewskiej

w Krakowie), Krzysztofem Jasińskim (*Rewizor* Mikołaja Gogola, Krakowski Teatr Scena STU), Pawłem Świątkiem (*Smutki tropików* Mateusza Pakuły, Teatr Łaźnia Nowa w Krakowie), Szymonem Kaczmarkiem (*Ja-jestem-nim* Etgara Kereta, Scena PWST w Krakowie), Tomášem Svobodą (*Sarenki* Tomáša Svobody, Teatr Ludowy w Krakowie) czy Klaudią Hartung-Wójciak (*Tkacze – historia jak z życia wzięta, a przez to bardzo smutna*, OFF FORUM Scena PWST w Krakowie).

Jako aktorka filmowa zagrała u Małgorzaty Szumowskiej w filmie *Twarz* (2017), u Piotra Subbotki w *Dziurze w głowie* (2017) czy u Macieja Sobieszańskiego w *Zgodzie* (2016).

Ben Silverman – Fabian Kocięcki

Fabian Kocięcki

Aktor teatralny, filmowy, telewizyjny i dubbingowy. Absolwent Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie.

W latach 2017–2020 związany był z Teatrem im. Ludwika Solskiego w Tarnowie, gdzie zagrał w takich spektaklach jak: *Balladyna* Juliusza Słowackiego w reż. Bożeny Suchockiej, *Porachunki z katem* Martina McDonagha w reż. Marcina Hycnara czy w *Poskromienie złoŃnicy* Williama Shakespeare'a w reż. Anny Gryszkówny.

Współpracuje z Teatrem Narodowym w Warszawie i Teatrem Polskim im. Arnolda Szyfmana w Warszawie.

Zagrał w wielu polskich i zagranicznych produkcjach filmowych m.in. w *Sobiborze* Konstantina Chabińskiego (2018), w *Miłość jest wszystkim* Michała Kwiecińskiego (2018) oraz w *Geniuszach* Thora Kleina (2020).

W Teatrze Telewizji zagrał w spektaklu *Pan Jowialski* Aleksandra Fredry w reż. Artura Źmijewskiego (2018).

Jest laureatem Nagrody im. Jana Machulskiego na XXX Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi za rolę Filozofa w spektaklu *Przypadki pana Jourdain* w reż. Waldemara Śmigasiewicza z Akademii Teatralnej w Warszawie przyznawanej dla największej indywidualności Festiwalu.

AL LEWIS

Willy Clarke

BEN SILVERMAN

Pielęgniarka

Neil Simon

Scenarzysta filmowy, dramaturg i producent.

Na początku swojej drogi zawodowej razem z bratem Dannym pisał skesze dla nowojorskich rewii, a następnie od 1948 roku dla radia i telewizji, co przyniosło mu dużą popularność i kilka nominacji do Nagrody Emmy.

Prawdziwy rozgłos zyskał jednak jako twórca broadwayowskich hitów musicalowych i teatralnych takich jak: *Come Blow Your Horn*, *Barefoot In The Park*, *The Odd Couple*, *Sweet Charity*, *The Star Spangled Girl*, *Plaza Suite*, *Last Of The Red Hot Lovers* czy *Promises, Promises*.

Po przeprowadzce do Kalifornii osiągnął kolejne sukcesy. Jego komedia *California Suite* biła rekordy popularności, *Chapter two* z kolei zostało uznane za najlepszą sztukę roku 1977. Dwa lata później napisał

swój czwarty w karierze musical – *They're playing our song*.

W 1981 roku dostał Nagrodę Pulitzera za dramat *Zagubieni w Yonkers*.

Jest trzykrotnym laureatem Tony Awards za najlepszą sztukę (*The Odd Couple*, *Biloxi Blues*, *Zagubieni w Yonkers*). Był także nominowany do Academy Award za scenariusze *The Odd Couple* (1968), *Słoneczni chłopcy* (1975) i *California Suite* (1978).

Jego scenariusze teatralne i musicalowe stały się kanwą dla wielu hollywoodzkich produkcji filmowych, a sam Neil Simon posiada w Nowym Jorku własny teatr – Eugene O'Neill Theatre. Należy do prestiżowych stowarzyszeń dramaturgów i scenarzystów takich jak Dramatists Guild i Writers Guild of America.

Marcin Hycnar

Aktor, reżyser, menedżer kultury. Absolwent Wydziału Aktorskiego (2006) i Wydziału Reżyserii (2016) warszawskiej Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza. Wykładowca na kierunku aktorstwo tejże uczelni. Absolwent Podyplomowych Studiów Menedżerów Kultury Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie (2021). W latach 2006–2016 w zespole artystycznym Teatru Narodowego w Warszawie, gdzie zagrał m.in. w spektaklach Agnieszki Glińskiej (*2 maja*; *Poduszyciel*; *Pożegnania*; *Iwona, księżniczka Burgunda*), Bożeny Suchockiej (*Kreacja*), Jerzego Jarockiego (*Kosmos*; *Tango*), Jana Englerta (*Śluby panieńskie*; *Bezimienne dzieło*; *Kordian*), Artura Tyszkiewicza (*Mrok*; *Balladyna*), Grzegorza Wiśniewskiego (*Królowa Margot*). Współpracował także z Teatrem Polskim w Warszawie (*Makbet*; *Odyseja*), Laboratorium Dramatu (*Agata szuka pracy*; *Absynt*), Teatrem Syrena (*Lawrence & Holloman*; *Trójka do potęgi*), Tito Productions (*Imię*). Brał udział w wielu produkcjach telewizyjnych i filmach fabularnych (m.in. *Ogród Luizy Macieja* Wojtyłki, *Drzazgi* Macieja Pieprzycy, *Wałęsa, człowiek z nadziei* Andrzeja

Wajdy, *Piłsudski* Michała Rosy, *Supernova* Bartosza Kruhlika) oraz spektaklach Teatru Telewizji (m.in. *Pieniądze i przyjaciele*, reż. Agnieszka Glińska, *Dobrze*, reż. Tomasz Man, *Rzecz o banalności miłości*, reż. Feliks Falk). Swojego głosu użyczał w wielu słuchowiskach Teatru Polskiego Radia (m.in. *Hamlet*; *Żegnaj Judaszu*), a także filmach i serialach animowanych.

Jego profesjonalnym debiutem reżyserskim był spektakl *Aaa zatrudnimy clowna* z aktorami Teatru Montownia na scenie Och-Teatru w Warszawie w 2011 roku. W Teatrze Polonia zrealizował monodram *Matka Polka terrorystka*, a we wrześniu 2013 roku na Scenie Miniatura Teatru im. Juliusza Słowackiego w Krakowie odbyła się premiera sztuki Neila LaBute'a *W mrocznym mrocznym domu* w jego reżyserii. W Teatrze Powszechnym im. Zygmunta Hübnera w Warszawie zrealizował monodram *Kolorowa, czyli biało-czerwona* (w ramach projektu edukacyjnego *Teatr w klasie*) oraz spektakl *Jakobi i Leidental* na podstawie sztuki Hanocha Levina. Jego przedstawieniem dyplomowym

była *Tonacja blue*, zrealizowana jako wspólny dyplom ze studentami IV roku Wydziału Aktorskiego warszawskiej AT w roku akademickim 2013/2014. W marcu 2015 roku na Scenie przy Wierzbowej Teatru Narodowego wyreżyserował *Opowiadanie brazylijskie* według prozy Jarosława Iwaszkiewicza. We wrześniu 2015 roku powrócił do Teatru im. Juliusza Słowackiego w Krakowie, by na Dużej Scenie zrealizować *Romea i Julię* Williama Shakespeare'a. W marcu roku 2016 ze studentami warszawskiej Akademii Teatralnej przygotował spektakl dyplomowy na podstawie sztuki Petera Zelenki *Opowieści o zwyczajnym szaleństwie*, a w maju 2017 roku na Dużej Scenie Teatru Narodowego w Warszawie wystawił *Opowieść zimową* Williama Shakespeare'a. W tarnowskim teatrze w 2017 roku wyreżyserował *Porachunki z katem* Martina McDonagha, a w 2019 *Księżniczkę na opak wywróconą* Calderona de la Barki w imitacji Jarosława Marka Rymkiewicza. W grudniu 2019 roku w Teatrze Buffo (dla Tito Productions) zrealizował spektakl *Dobrze się kłamie* na podstawie scenariusza filmowego Paolo Genovese, a w styczniu

2020 roku spektakl dyplomowy studentów Akademii Teatralnej na podstawie *Fizyków* Friedricha Dürrenmatta. W marcu 2021 roku w Teatrze im. Stefana Jaracza w Łodzi odbyła się premiera *Wojny na trzecim piętrze* Pavla Kohouta, nad którą sprawował opiekę reżyserską, a w lipcu w Teatrze Collegium Nobilium w Warszawie zrealizował prapremierę zaadaptowanej przez siebie powieści Mikołaja Łozińskiego *Stramer*.

Jest laureatem prestiżowych nagród i wyróżnień, m.in. Nagrody im. Andrzeja Nardellego (2006), Feliksa Warszawskiego (2008 i 2013), Nagrody im. Leona Schillera (2009), Nagrody im. Aleksandra Zelwerowicza (2010), Talentu Trójki (2011), a także Grand Prix Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa Teatry” (2012 i 2013). Odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi (2017).

Od 1 czerwca 2017 roku do 30 czerwca 2020 roku pełnił funkcję Dyrektora Artystycznego Teatru im. Ludwika Solskiego w Tarnowie. Od 1 grudnia 2020 roku jest Dyrektorem Teatru im. Stefana Jaracza w Łodzi.

Bartosz Wierzbęta

Tłumacz, dialogista, reżyser dubbingu. Absolwent Wydziału Neofilologii Angielskiej i Romańskiej Instytutu Lingwistyki Stosowanej Uniwersytetu Warszawskiego. Pracę tłumacza rozpoczynał od przekładu filmów dokumentalnych dla kanału Planete. Autor dialogów do polskich wersji filmów animowanych, takich jak: *Shrek*, *Potwory i spółka*, *Kung Fu Panda*, *Minionki*. W 2011 roku zadebiutował jako reżyser dubbingu do filmu *Rango*.

Przygodę z teatrem rozpoczął przekładem tekstu Georga F. Walkera *Zaryzykuj wszystko*, który zrealizował Grzegorz Jarzyna w Teatrze Rozmaitości w Warszawie (2003). Przełożył także teksty: *Boeing, Boeing* oraz *Pomoc domowa* Marca Camolettiego, *Kasta la vista* Sébastiena Thiéry'ego, *Histerie miłosne* Murraya Schisgala, *Trema* Davida Frenacha, *Klaps! 50 twarzy Greya*, *Stowarzyszenie Umarłych Poetów* Toma Schulmana, *Perfetti Sconosciuti* Paolo Genovese. Jest także autorem przekładów wielu musicali oraz opery komicznej Leonarda Bernsteina – *Kandyd*. Zajmuje się także reżyserią dubbingu i scriptdoctoringiem.

Wojciech Stefaniak

Scenograf. W 1991 roku ukończył z wyróżnieniem Wydział Wzornictwa Przemysłowego warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych i zwyciężył w Konkursie im. Zdzisława Czermańskiego na najlepszy dyplom tej uczelni. Był stypendystą Ministerstwa Kultury i Sztuki. Wiele podróżował, co oprócz przyjemności, było również pogłębianiem doświadczeń zawodowych. Przypadek i kilka miesięcy spędzonych w Argentynie w 1995 roku sprawiły, że jego zainteresowania artystyczne skierowały się ku scenografii. Tej dziedzinie do dzisiaj pozostaje wierny, mając na swoim koncie realizację ponad 350 dramatycznych sztuk teatralnych, oper, wielu koncertów i aranżacji wystawienniczych. Pośród realizacji teatralnych, wiele z nich to musicale m.in. *Grease*, *High School Musical*, *Carmen Latina*, *La Cage au Folles*, *The Rocky Horror Show*, *Tarzan*, *Zorro*, *Ghost*, *Gorączka sobotniej nocy*, *Hairspray* czy *The Big Bang Musical*.

Pracuje w teatrach w całej Polsce, najczęściej w warszawskich: Komedia i Kwadrat. Za granicą w Czeskim Cieszynie, Rydze, Chemnitz i Wilnie, gdzie od lat związany jest z największym litewskim prywatnym DOMINO teatras. W ramach projektu „Teatroteka”

Martyna Kander

w telewizji zrealizował z Krzysztofem Czeczotem spektakl *Miss HIV*, dla Teatru Telewizji w 2018 roku *Biesiadę u hrabiny Kotłubaj* w reżyserii Roberta Glińskiego i ostatnio *Ni z tego ni z owego* w reżyserii Macieja Wojtyzki.

Pracował i pracuje z cenionymi polskimi reżyserami teatralnymi i filmowymi, m.in. z Jerzy Gruzą, Tomaszem Dutkiewiczem, Januszem Majewskim, Sylwestrem Chęcińskim, Arkadiuszem Jakubikiem, Robertem Glińskim, Maciejem Wojtyzką, Wojciechem Adamczykiem, Wojciechem Malajkatem, Grzegorzem Chrapkiewiczem, Giovannim Castellanosem oraz Marcinem Hyncnarem.

Realizuje również projekty z dziedziny architektury wnętrz, grafiki użytkowej, ale wiodącą dziedziną jest scenografia. Laureat wielu nagród i wyróżnień m.in. statuetki „Aciu” dla najpopularniejszego scenografa na Litwie, nagrody Prezydenta Miasta Kalisza za osiągnięcia w dziedzinie twórczości artystycznej oraz wyróżnienie za scenografię do spektaklu *Cukier w normie* w ramach II. Ogólnopolskiego Konkursu na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej. Laureat Łódzkiej Złotej Maski za najlepszą scenografię w sezonie 2010/2011.

Scenografka i kostiumografka. Absolwentka Wydziału Sztuki Mediów i Scenografii Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. W ramach programu Socrates Erasmus studiowała również w Accademia di Belle Arti w Wenecji.

Zrealizowała scenografie do wielu spektakli na scenach operowych i dramatycznych, m.in. w Operze na Zamku w Szczecinie, Operze Nova w Bydgoszczy, Operze Kameralnej w Warszawie, Operze Śląskiej w Bytomiu, Teatrze Powszechnym im. Zygmunta Hübnera w Warszawie, Teatrze Studio im. Stanisława Ignacego Witkiewicza w Warszawie, Teatrze im. Juliusza Słowackiego, Teatrze Narodowym w Warszawie, Teatrze Wielkim w Poznaniu, Państwowym Teatrze Muzycznym w Kłajpedzie, Teatrze im. Stefana Jaracza w Łodzi.

Współpracowała m.in. z Marcinem Hyncnarem (*Tonacja blue* Davida Hare'a, *Romeo i Julia* Williama Shakespeare'a, *Opowieści o zwyczajnym szaleństwie* Petera Zelenki, *Opowieść zimowa* Williama Shakespeare'a, *Księżniczka na opak wywrócona* Pedro Calderona de la Barki, *Fizycy* Friedricha Dürrenmatta), Natalią

Babińską (*Hrabina Marica* Emmericha Kálmána, *Rigoletto* Giuseppe Verdiego, *The Turn of the Screw* Benjamin Brittena, *Straszny dwór* Stanisława Moniuszki), Natalią Kozłowską (*Agrippina* Georga Friedricha Händla, *Pigmalion* Jeana-Philippe'a Rameau), Robertem Bondarą (*Legenda Bałtyku* Feliksa Nowowiejskiego, *Szeherazada* Mikołaja Rymskiego-Korsakowa, *Medea* Samuela Barbera, Maciejem Prusem (*Letnicy* Maksima Gorkiego), z Grażyną Kanią (*Romeo i Julia* Williama Shakespeare'a), Waldemarem Raźniakiem (*Joanna Szalona; Królowa* Jolanty Janiczak; *Otello* Williama Shakespeare'a).

Została wyróżniona stypendiami Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz nagrodami za twórczość na polu scenografii, m.in. Nagrodą im. Leona Schillera, Nagrodą im. Teresy Roszkowskiej, Nagrodą im. Jana Kiepury, Nagrodą im. Jana Moskala, Nagrodą Specjalną ZASP im. Andrzeja Pronaszki oraz Nagrodą Twórczą Marszałka Województwa Mazowieckiego. Od 2014 roku pracuje na Wydziale Scenografii warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych.

Karolina Gębska

Z wykształcenia kulturoznawczyni, jako reżyserka światła stworzyła projekty oświetlenia m.in. do spektakli Grzegorza Laszuka (*Spieg, Myśli nowoczesnego Polaka*, *Hannah Arendt: Ucieczka, Złota skała*), Marcina Hyncnara (*Tonacja blue, Opowieści o zwyczajnym szaleństwie, Porachunki z katem, Księżniczka na opak wywrócona, Fizycy*), Yany Ross (*Jeziorno*), Magdy Szpecht (*Możliwość wyspy*), Jarosława Kiliana (*Ptak zielonopióry*), Wojciecha Urbańskiego (*Requiem, Pijani*), Roberta Bondary (*Faust*) oraz do oper (*Così fan tutte* w reż. Jacka Papisa, *Don Desiderio* w reż. Eweliny Pietrowiak, *Cyruлик sewilski* w reż. Jitki Stokalskiej), spektakli teatru tańca (m.in. w reż. Izy Szostak, Tomasza Szczepanka, Magdy Jędry, Marii Stokłosy), projektów performatywnych i koncertów.

Pracowała m.in. w Teatrze Dramatycznym w Wałbrzychu, Teatrze Polskim w Poznaniu, TR Warszawa, Teatrze Powszechnym w Łodzi, Teatrze Studio, Teatrze Ateneum, Operze na Zamku w Szczecinie, Operze Śląskiej w Bytomiu, Komunie Warszawa, Centrum Sztuki Współczesnej, Teatrze Lalka, Teatrze im. Ludwika Solskiego w Tarnowie, Teatrze Współczesnym i Dramatycznym w Warszawie. Z Och-Teatrem współpracowała jako reżyserka światła przy spektaklu *Dziewczyna z pociągu* w reż. Cezarego Żaka.

Mateusz Dębski

Kompozytor i pianista. Ukończył studia kompozytorskie w klasie prof. Marcina Błażewicza w Akademii Muzycznej (obecnie Uniwersytecie Muzycznym) im. Fryderyka Chopina w Warszawie. Absolwent szkoły muzycznej I i II stopnia w klasie fortepianu i klarnetu oraz liceum w klasie o profilu teatralno-estradowym.

W 2014 roku podczas Festiwalu Transatlantyk zdobył główną nagrodę w międzynarodowym konkursie natychmiastowej kompozycji i improwizacji do filmu – *Transatlantyk Instant Composition Contest* – otrzymując tytuł *Transatlantyk Instant Composer 2014*.

Pisze przede wszystkim muzykę teatralną, ale także utwory symfoniczne, kameralne, chóralne i piosenki. Jest laureatem kilku konkursów kompozytorskich: za *Crux fidelis* na chór mieszany a cappella otrzymał I nagrodę na II Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim na Chóralną Pieśń Pasyjną w Bydgoszczy, natomiast za pieśń do słów Tadeusza Różewicza *Jak dobrze*

na baryton, altówkę i fortepian przyznano mu II nagrodę na Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim w Gliwicach.

Jako kompozytor i pianista współpracuje z warszawskimi teatrami Narodowym, Ateneum, Dramatycznym, Polskim, Studio, Collegium Nobilium i Bajem, a także m.in. z Teatrem Wybrzeże w Gdańsku, Teatrem Śląskim im. Stanisława Wyspiańskiego w Katowicach czy Teatrem im. Ludwika Solskiego w Tarnowie. Od 2011 roku jest wykładowcą na Wydziale Aktorskim Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Ostatnio skomponował muzykę do spektaklu dyplomowego *Prawiek i inne czasy* wg prozy Olgi Tokarczuk w reżyserii Anny Sroki-Hryń (2021). Z grupą absolwentów warszawskiej AT współtworzył Kabaret Macieź, z którym w 2009 roku zdobył Grand Prix na XXV Przeglądzie Kabaretów PaKA w Krakowie.

Od 2011 roku związany ze scenami Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury. Skomponował muzykę do spektaklu

Aaa zatrudnimy clowna Mateia Visnieca Teatru Montownia w reż. Marcina Hycnara (2011), do spektaklu *Dobry wojak Szwejk idzie na wojnę* w reż. Andrzeja Domalika (2017), do spektaklu *Minetti. Portret artysty z czasów starości* w reż. Andrzeja Domalika (2021), wystąpił w spektaklu *Maria Callas. Master Class* w reż. Andrzeja Domalika (2015), a także odpowiadał za aranżacje muzyczne w spektaklach *Huśtawka* (2019) oraz *Café Luna* (2019) – oba tytuły w reż. Anny Sroki-Hryń.

Laureat nagród i wyróżnień, m.in. za muzykę do spektaklu *Cafe królestwo króla* w reż. Marcina Jarnuszkiewiczza podczas XIX Międzynarodowego Festiwalu Teatrów dla Dzieci i Młodzieży KORCZAK (2015) oraz za muzykę do spektaklu *Gęś, Śmierć i Tulipan* także w reż. Marcina Jarnuszkiewiczza na XXVII Opolskim Festiwalu Teatrów Lalek (2015) oraz Nagrodę dla najlepszego pianisty na Międzynarodowym Festiwalu Piosenki Aktorskiej „Singing Mask” w Petersburgu (2018).

Jan Malawski

Producent teatralny, asystent reżysera. Urodził się w Chełmie – jednym z najpiękniejszych miast Europy Wschodniej. Studiował prawo na Uniwersytecie Warszawskim. Producent, o którym Robert De Niro powiedział „Nie znam człowieka”. 17 września 2021 roku jego relacja trafiła na profil @make_life_harder. Pracował przy realizacji spektakli w Och-Teatrze i Teatrze Polonia, takich jak: *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja* w reż. Krystyny Jandy (2013), *Ich czworo* w reż. Jerzego Stuhra (2014), *One Mąż Show* Szymona Majewskiego (2014), *Stosunki prawne* w reż. Marii Seweryn (2014), *Udając ofiarę* w reż. Krystyny Jandy (2016), *Nos* w reż. Janusza Wiśniewskiego (2016), *Kto nas odwiedzi* w reż. Cezarego Tomaszewskiego (2016), *Pomoc domowa* w reż. Krystyny Jandy (2017), *Bal manekinów* w reż. Jerzego Stuhra (2018), *Osy* w reżyserii Iwana Wyrpajewa (2018), *Stowarzyszenie Umarłych Poetów* w reż. Piotra Ratajczaka (2019), *Lily* w reż. Krystyny Jandy (2020), *Dziewczyna z pociągu* w reż. Cezarego Żaka (2021) oraz *Katastronauta* w reż. Igi Gańczarczyk – w Nowym Teatrze (2013). Jest managerem Macieja Stuhra. Produkcją *Słoneczni chłopcy* w reż. Marcina Hycnara żegna się z Fundacją Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury, z którą związany jest od 2012 roku.

Małgorzata Domańska

Kostiumograf, scenograf i fotograf. Jest autorką kostiumów do filmów, m.in.: *Głosy* w reż. Janusza Kijowskiego, *Pusta klatka* w reż. Leszka Barona, *Dyskoteka* w reż. Roberta Rewińskiego, *Przez dotyk* w reż. Magdaleny Łazarkiewicz czy *Droga powrotna* w reż. Jerzego Kaszubowskiego. Współpracowała przy realizacji kostiumów m.in. do *Wielkiego Szu* w reż. Sylwestra Chęcińskiego, *Odwetu* w reż. Tomasza Zygadły, *Lubię nietoperze* w reż. Grzegorza Warchoła, *Oskara* w reż. Marka Piwowskiego, a także dwóch Teatrów Telewizji: *I Bogu dzięki* oraz *Rozmowy z moją matką*. Jest też autorką fotosów z planów seriali telewizyjnych: *Męskie-żeńskie* w reż. Krystyny Jandy oraz miniatur Joanny Szczepkowskiej *Garderoba damska*. Przygotowała scenografię do *Małżeństwa Marii Kowalskiej* w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu w reż. Macieja Domańskiego, gdzie współpracowała także przy *Trwa jeszcze bal* w reż. Bohdana Urbankowskiego i *Pannie Tutli-Putli* w reż. Grzegorza Warchoła.

W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku

istnienia, zrealizowała kostiumy m.in. do spektakli w reżyserii Krystyny Jandy: *Lament na Placu Konstytucji*, *Seks dla opornych*, *Związek otwarty*, *Lekcje stepowania*, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja*. Współpracowała także przy spektaklach *Zaświaty, czyli czy pies ma duszę?* w reż. Marii Seweryn, *Pod mocnym aniołem* w reż. Magdy Umer czy *Kobieta z widokiem na taras* w reż. Stanisława Tyma. Scenografię i kostiumy przygotowała m.in. do spektakli *Kantata na cztery skrzydła* w reż. Grzegorza Warchoła, *Biała bluzka* w reż. Magdy Umer, *Kontrakt* w reż. Krystyny Jandy, *Alicja ♥ Alicja* w reż. Marii Seweryn, *Pierwsza Dama* w reż. Grzegorza Warchoła, *Romanca* w reż. Wojciecha Wiśniewskiego. Jest autorką scenografii do spektakli *Ich czworo* w reż. Jerzego Stuhra, *Jekyll/Hyde* w reż. Jakuba Porcari, *Porozmawiajmy po niemiecku* w reż. Łukasza Kosa, *Winnego* w reż. Stanisława Brejdyganta. Jako asystent scenografa współtworzyła ponad 130 przedstawień.

Waldemar Zatorski

Realizator i reżyser światła. Z Fundacją Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury związany od wielu lat. Odpowiadał za reżyserię światła spektakli zrealizowanych zarówno w Teatrze Polonia, jak i Och-Teatrze m.in.: *Kantata na cztery skrzydła* w reż. Grzegorza Warchoła, *Kubuś Fatalista i jego pan* w reż. Krzysztofa Stelmaszyka, *One Mąż Show* Szymona Majewskiego pod opieką artystyczną Krystyny Jandy i Marii Seweryn, *Uwaga... Publiczność!* w reż. Edwarda Wojtaszka, *Maria Callas. Master Class* w reż. Andrzeja Domalika, *Żeby nie było śladów* w reż. Piotra Ratajczaka czy *Bal manekinów* w reż. Jerzego Stuhra.

Michał Cacko

Muzyk, kompozytor, realizator dźwięku. Z Teatrem Polonia i Och-Teatrem związany od wielu lat. Skomponował muzykę m.in. do *Przygody* w reż. Krystyny Jandy, *Kantaty na cztery skrzydła* w reż. Grzegorza Warchoła, *Dobry wieczór Państwu* w reż. Krzysztofa Materny. Jest także autorem efektów dźwiękowych oraz realizatorem dźwięku spektakli i koncertów na scenach obydwu teatrów.

**Słuchaj Radia Kolor
w aplikacji mobilnej.
Gdziekolwiek jesteś.**

**Inni Ci tak
nie zagrają!**

Szczegóły
na www.radiokolor.pl

FORMUŁA NAPRAWCZA

JANDA
bądź prawdziwa...

REKONSTRUKCJA, PRZEMIANA, ODNOWA

Luksusowe, niezwykle bogate balsamy do szybkiej poprawy wyglądu skóry. Działają jednocześnie na trzy kluczowe strefy ciała – ramiona, brzuch i pośladki. Stworzone, aby Twoja skóra była jędrna i gładka bez względu na upływający czas.

Polecam. ♥ Krystyna Janda

Najbardziej kompletna pielęgnacja ciała dla skóry dojrzałej.

Dostępne w drogeriach **ROSSMANN** i na janda.pl

PRZED W /AN/ TRAKCIE PO

zawsze blisko sztuki // amaristo.pl

Agencja Cateringowa / Bufet Teatru Polonia /
Galeria Przy Teatrze / Instytut Cafe & Bar / Och Cafe //

TOWARZYSTWO PRZYJACIÓŁ
TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Szanowni Państwo,

zwracamy się z propozycją dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół Teatru Polonia i Och-Teatru, które powołaliśmy jesienią 2014 roku przy naszej Fundacji. Jego celem jest stworzenie nowej w Polsce tradycji współfinansowania przedsięwzięć artystycznych teatrów przez indywidualnych odbiorców.

Czerpiąc inspirację z popularnych za granicą wzorców, proponujemy Państwu wejście do grona Widzów, którzy wspierają teatr finansowo, tym samym stając się nie tylko entuzjastami sztuki, ale i jej mecenasami.

Przygotowaliśmy trzy modele wspierania Teatru Polonia i Och-Teatru, na każdym poziomie oferując rozmaite korzyści, od zniżek na bilety po zaproszenia na premiery i wsparcie indywidualnego opiekuna. Zapraszamy do zostania naszym Sympatykiem, Darczyńcą lub Mecenasem. Każdy z tych modeli związany jest z roczną opłatą, która przyczyni się do powstania kolejnych produkcji w naszych teatrach.

Serdecznie witamy w gronie Mecenasów Panią Annę Stopkę, Panią Monikę Sjöholm, Państwa dr Ludmillę i dr. Michaela Bielicki, Państwa Renatę i Rafała Osieckich, Państwa Edytę Kurpiel-Placek i Adama Placka oraz Państwa Martynę i Grzegorza Daniłowiczów.

Dziękujemy Państwu za okazane wsparcie.

Jeżeli byliby Państwo zainteresowani szczegółami oraz sposobem dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół, prosimy o kontakt drogą telefoniczną pod numerem +48 660 582 777 lub drogą mailową: towarzystwo@teatrpolonia.pl.

Twórzmy razem teatr, dla siebie i dla innych.

Z wyrazami szacunku,
Zespół Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury

Premiery w 2021 roku są dofinansowane przez:

Partner
Och-Teatru:

Doradca
prawny
teatrów:

Partner
premier:

A//.ARISTO

Patroni medialni:

Mecenas
technologiczny
teatrów:

Zabezpieczenie
sanitarne:

Partner
teleinformatyczny
teatrów:

Program
wydrukowano w:

Projekt
graficzny:

progressivo

Fotografie portretowe oraz z prób: Robert Jaworski
Kostiumy uszyto w pracowni Macieja Kani.
Scenografię wykonała firma DAKON – Dariusz Koniak.

PREZES FUNDACJI

Krystyna Janda

CZŁONKOWIE RADY FUNDACJI

Marcin Gędziorowski, Janusz Jaworski,
Magda Umer, Cezary Żak

DYREKTOR FUNDACJI KRYSZYNY JANDY NA RZECZ KULTURY

Alicja Przerazińska

KONTROLER FINANSOWY

Aleksander Szafranski

SPECJALISTKA DS. KSIĘGOWO-PLACOWYCH

Barbara Łoćka

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW

Jolanta Bielasta, Barbara Bogucka,
Kinga Smolińska

KOORDYNACJA PRACY ARTYSTYCZNEJ

Adam Kasjaniuk, Ewa Ratkowska

KOMUNIKACJA, PR I MARKETING

Maria Górna, Agnieszka Kubaś

IMPRESARIAT

Iwona Gradkowska-Kosmala,
Ewa Ratkowska

WYNAJMY

Kinga Smolińska

BIURO OBSŁUGI WIDZA

Tomasz Harlejczyk, Aleksandra Walasiak

KASA BILETOWA

Piotr Bajcar, Mirosław Gajkowski, Tomasz
Harlejczyk, Cezary Margiela, Tomasz
Placheta, Aleksandra Walasiak

PRODUCENCI WYKONAWCZY/ INSPICJENCI

Klaudia Błazik, Magdalena Kłosińska,
Jan Malawski, Rafał Rossa

KIEROWNICY TECHNICZNI

Małgorzata Domańska (scenografia
i kostiumy), Waldemar Zatorski (światło
i dźwięk), Tomasz Rusek, Tomasz
Przystępny (scena)

OŚWIETLENIE, AKUSTYKA I MULTIMEDIA

Tatiana Czabańska, Michał Cacko,
Maciej Gendek, Radosław Grabski,
Paweł Nowicki, Rafał Piotrowski,
Michał Tatara, Waldemar Zatorski

OBSŁUGA SCENY

Piotr Bajcar, Jan Cudak, Łukasz Figa,
Tomasz Przystępny, Rafał Rossa,
Tomasz Rusek, Andrzej Solis, Michał
Suwiński, Piotr Suwiński, Piotr Zwolak

FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY

Anna Czerwińska, Katarzyna Marciniak,
Wiola Saliwon, Zuzanna Szostek,
Sylwia Wrzosek, Hubert Grabowski

GARDEROBIANE

Wiesława Kamińska, Ewa Klimaszewska,
Maria Pińkowska, Anna Sokołowska

Dane teleadresowe

OCH-TEATR

ul. Grójecka 65, 02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00

Kasy biletowe czynne: pon.-sob.
od godz. 10:00, niedz. od godz. 12:00
do rozpoczęcia przedstawień.

bilety@ochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl
bilety@teatrpolonia.pl oraz online
www.teatrpolonia.pl

OCH TEATR

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00
bilety@ochteatr.com.pl
www.ochteatr.com.pl